

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 005012 16 Кж
Бања Лука, 24.3.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Р.М., због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалби окружног тужиоца из Бијељине, изјављеној на пресуду Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005012 15 К од 22.01.2016. године, у сједници вијећа одржаној дана 24.3.2016. године у присуству републичког тужиоца Бранка Митровића, а у одсуству уредно обавијештеног оптуженог и браниоца, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног тужиоца у Бијељини и потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005012 15 К од 22.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005012 15 К од 22.01.2016. године на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени Р.М. ослобођен је од оптужбе да је починио кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ).

Против ове пресуде благовремено је изјавио жалбу окружни тужилац у Бијељини, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, првостепена пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

У одговору на жалбу бранилац оптуженог Р.Г., адвокат из В., предложио је да се жалба одбије као неоснована и побијана пресуда потврди.

На сједници другостепеног вијећа републички тужилац је изложио жалбу, остајући код њених навода и приједлога.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима, а цијенећи и наводе одговора на жалбу, овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС жалба налази у томе што су дати разлози у побијаној пресуди нејасни и међусобно противрјечни. Према жалбеним наводима ова нејасноћа и супротност датих разлога огледа се у томе што првостепени суд прво утврђује постојање оружаног сукоба, да би већ на сљедећој страни свог образложења закључио како оружаног сукоба није било.

Пажљивом анализом побијане пресуде у правцу жалбених приговора није нађена битна повреда одредаба кривичног поступка на коју је жалба указала. Супротно жалбеним наводима овај суд налази да су дати разлози потпуни, јасни, одређени и да нису међусобно супротстављени, јер побијана пресуда утврђује да је постојао оружани сукоб али да подручје гдје се десио догађај није било непосредно захваћено кретањем оружаних формација које су у сукобу, није било у близини борбених дејстава и слично. С друге стране и битна повреда одредаба кривичног поступка, на коју се жалба позива, може бити почињена само ако је изрека пресуде неразумљива, противрјечна сама себи и разлозима пресуде или ако пресуда уопште не садржи разлоге или у њој нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а не и ако су разлози пресуде нејасни и међусобно супротстављени, као што то жалба неосновано тврди.

У сегменту чињеничног стања првостепени суд је све одлучне чињенице правилно утврдио, тако да ни овај жалбени приговор није основан. Савјесном и детаљном анализом исказа оштећене као свједока, доводећи га у везу са другим доказима и стављајући у просторни и временски контекст дешавања суд је извео правилан закључак о томе како није доказано да је оптужени починио кривично дјело за које је оптужен. Сам догађај, онако како га описује оштећена, од доласка оптуженог њеној кући, разговора који су водили њих двоје, позивање да увече дође до њега када нико не види по цигарете и кафу, њен добровољни одлазак њему (како рече „сама сам му отишла на ноге“), улазак у кућу и рад оптуженог око висеће кухиње док она сједи на лежају, представљају сасвим уобичајено понашање двоје одраслих људи који се од раније познају. Све друго, што се према тврдњи оштећене десило у кући, са принудом на обљубу на начин како је то урађено, у контексту претходно реченог не доводи овај животни догађај у везу са оружаним сукобом, својством оптуженог и оштећене, нити радње оптуженог у везу са кршењем правила међународног права, што првостепени суд потпуно детаљно образлаже. Све то побијана пресуда доводи у везу са чињеницом да је на подручју општине С. постојао оружани сукоб између ВРС и АБиХ али да на том ужем подручју гдје се критични догађај десио у то вријеме није било оружаног сукоба, ванредних околности, полицијског часа, посебног режима према цивилима, нередовног снабдијевања, њихове угрожености и слично али ни понашања оптуженог које би било у вези са таквим околностима. Овдје треба цијенити и недоследност, а тиме и непоузданост, оштећене у свједочењу, које и сама жалба признаје погрешно га сматрајући мање битним, о томе како је оптужени био обучен, да ли је био наоружан, је ли имала менструацију или није, како га је знала, препознала, како није знала његовог брата који јој је био комшија и слично. Бранилац оптуженог на све то основано је указао у одговору на жалбу

тужиоца. Код оваквог чињеничног стања, заснованог на правилно утврђеним одлучним чињеницама првостепени суд је правилно закључио како није доказано да је оптужени починио кривично дјело за које је оптужен, па га је ослободио од оптужбе. Потпуне, јасне и увјерљиве разлоге које је о томе дао као такве прихвата и овај суд, налазећи да су жалбени приговори упућени погрешно утврђеном чињеничном стању неосновани.

Из наведених разлога ваљало је примјеном члана 327. ЗКП РС жалбу браниоца оптуженог одбити као неосновану и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић